

אש קזרש

הדרך הקלה לראות פני שכינה!

וגם: האנחה הרצויה – דווקא מן העבודה!

כל אויבינו עשו אגודה אחת לכלותינו ולאבדנו, ורק הקב"ה מידם מצילנו. אבל אחרי שלושה חודשים הלב פחות מרגיש, פחות מתחבר, פחות משתתף בצער הנורא הפוקד משפחות רבות שאיבדו את היקר להם מכל, אז מה עושים???

אז קודם כל זה צריך לדעת שזה נורמלי. כך ברא הקב"ה ברחמי המרובים את טבע העולם שהאדם יסתגל לכל מצב, אך יש מקרים, כמו זה המתואר כאן, שעלינו לשבור את הטבע הזה. אז איך עושים את זה?

את התשובה לכך נוכל ללמוד מדברי רש"י אלו. 'נתן עיניו ולבו' גם כשהלב כבר קהה מלהרגיש, עלינו לפתוח את העיניים, לתת להם לראות את הצער והכאב של אחינו בית ישראל. לא לראות ממש ח"ו, אלא לראות מטאפורית, להתבונן ולחשוב על המצבים הקשים העוברים על יהודים רבים בצוק העיתים, ואז, הלב ירגיש! אם ניתן לעיניים לראות אז הלב ירגיש ויתחבר!

כמוכן שיש גבול מסוים, והגדרה נפלאה לכך קראתי בגליון 'קרוב השם' של הרב דוד גבירצמן שליט"א.

הוא כותב שכל עוד המראות והקולות רק מחדדים את הכאב ומחברים אותנו לכלל ישראל, מחלים מתוכנו תפילות חמות יותר, דיבורי קרבה ותחינה אמיתיים, חיזוק באמונה ואחדות, הרי טוב. אך ברגע שהם מצפים אותנו והזוועות דווקא מתחילות לערער אותנו, את בטחוננו ואמונתנו, עלינו לטמון את הראש בחול בלי להתבייש!

ניתן עינינו וליבנו, ובעזה"ית בקרוב ממש נחזה עין בעין בישועת ה' כהרף עין, אכ"ר.

גוט שאבע'ס
א פרייליכן שאבע'ס

מן הקוראים חשבו שהם הולכים לקרוא פה תיקונים וסיגופים לקראת ימי השובבי"ם שבפתח.. אבל ממש ממש לא! הדרך הקלה שמלמדת אותנו התורה, שממש כמו אצל בתיה, אפילו על ידי מעשה קטן, אך כזה המגיע מתוך שינוי מהותי של רוח הזמן והסביבה, על ידו נזכה לראות פני שכינה!

כמה רלוונטים הדברים, בפרט עתה שאנו נכנסים לימי השובבי"ם.

אנחה שלא לשמה!

כתוב בפרשתן 'ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלוקים מן העבודה' והשאלה המתבקשת ועולה היא מדוע התורה כפלה את המילים 'מן העבודה'?

נראה לבאר באופן נפלא על דרך העבודה. פעמים רבות אדם נמצא בשעבוד מסוים, במיצר הפרטי שלו, בקושי עצום על כך שהוא לא מצליח לעמוד בניסיון כזה או אחר, ואז מגיעה האנחה, הכאב, והשברון לב.

באה התורה ללמד אותנו מהי האנחה הראויה באותו מצב? אנחה שהיא מתוך עבודה! לא חלילה אנחה לשם אנחה. אין לנו ביהדות שום עניין באנחה ללא שום תכלית הגורמת לייאוש ולחוסר אונים, אלא אדרבה, האנחה הרצויה היא זו המגיעה מתוך העבודה שתחזיר את האדם אל העבודה! שברון לב שגורם לפעולה ולהפקת לקחים להמשך! לכן התורה כופלת מילים אלו כדי שנפנים ונדע שזוהי האנחה המותרת והרצויה, וזו ורק זו עולה אל האלוקים לרצון!

תן עיניך כדי שתתן אל ליבך!

ונסיים בווארט אקטואלי, כתוב בפסוק שמשו רבינו יצא אל אחיו 'וירא בסבלותם' וברש"י 'נתן עינו ולבו להיות מיצר עליהם'.

ישנה שאלה שנשאלת לאחרונה שוב ושוב. עם ישראל נמצא בעת צרה, כשאר

השבת אנו מתחילים את חומש שמות בו התורה מלמדת אותנו על הגלות והירידה למצרים ועל הגאולה והיציאה לאור גדול. תורתנו היא נצחית ומלמדת אותנו לזמננו על המיצרים שאנו נמצאים בהם ועל השעבוד שאופף אותנו, וכיצד נגאל מהם, וכמו שהבאנו אשתקד מהרבי מקוצק זי"ע שאמר שצריך ללמוד את פרשיות אלו בעיון כמו שלומדים תוספות! כי גלות מצרים הייתה הכנה לכל הגלויות שהיו לעם ישראל ומכל פרט ופרט יש ללמוד כצד לעבור אותם, וכך נשתדל בעזה"ית לעשות בגליונות הקרובים.

התורה מספרת על בתיה בת פרעה שהלכה על היאור, שמעה קול של תינוק בוכה ושלחה את אמתה לקחתו, ואז 'ותפתח ותראהו' לפי הפשט כמוכן היא ראתה את משה רבינו ע"ה, אך רש"י מוסיף שלפי המדרש היא ראתה עמו שכינה!

מבהיל לחשוב מאיפה בתיה באה ולאן היא הגיעה! היא יוצאת מביתו של אביה פרעה הרשע, ולאחר כמה רגעים היא רואה שכינה! מה זה? על מה זה? מה הולך פה? בגלל שהיא התעניינה בתינוק בוכה, היא זכתה לראות שכינה???

נראה שטמון פה יסוד עצום לכל אחד ואחד. בתיה הגיעה מבית גידול שחמלה לא הייתה מערכיו המרכזיים בלשון המעטה.. אביה פרעה הרשע היה שוחט תינוקות יהודים כדי לרחוץ בדמם, הוא נתן הוראה לזרוק ליאור את כל התינוקות שזו עתה נולדו, אכזריות שאינה נתפסת בשכל אנוש. דווקא מהסביבה שהיא הגיעה היא הצליחה לשנות את הטבע, לפתח חמלה אנושית בסיסית, להתעניין ולשלוח את אמתה כדי להגיע אליו ולעזור לו, מיד אחרי מעשה כזה שנראה פעוט בעינינו, היא זוכה לראות פני שכינה!

בכותרת הובטח לספק לכם פרטים מהי הדרך הקלה לראות פני שכינה. אולי חלק